

สวัสดี!

ดพ: ผอ.ก.วิ.ส.น.อ.ก.ท.ท.ท. 1

บทที่: พิศาลวงวัด ก.พ.ท.ท. ๗๐๗ 81

โครงการนี้

—๘—

ละครวิทยุแบบประพันธ์ของ สก ภูมระโรหิต

แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท ท ท โดยคณะกาวลี

วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๐๐ เวลา ๘.๑๕ น.

~~~~~

(คนตรี.....)

(เสียงปล้ำกัน สวมรองเท้าให้ ขุนเสนา)

โกธสร ข้ามาไว้—ข้ามาไว้—ดองใส่ตู้ให้ได้ — ท่านขุนจะกินทำไม— ท่านขุนกลัวว่าเกือก
ข้างนี้จะเป็นของท่านขุนยังงั้นหรือ ?

ขุนเสนา ผมไม่รู้เรื่องด้วยนะคุณโกธสร คุณทำอย่างนี้ไม่ดีแน่

โกธสร ดีหรือไม่ดี ผมก็ต้องจับท่านขุนใส่เกือกข้างนี้ให้ได้ ท่านขุนอย่าคิดว่า _____ นาน _____
นาน _____ ยังงั้นก็รีบคอยจับหัวหน่อย ยอมใส่เสียสิ ๆ ก็สิ้นเรื่อง ใจ _____ พอดีไหม?

จำ พิตเบียบเขี้ยวครับ

โกธสร พอดีหรือเปล่าเล่า ?

จำ ก็เกเลนเกร็งขึ้นอย่างนี้ มันก็ต้องพิตเบียบเขี้ยวครับ แต่ผมว่ามันทำท่าจะพอดีครับ

โกธสร ไหน ขออวดดูดีกว่า — (ทอกระยะ) — ท่านขุนปล่อยเท้าสบาย ๆ เขี้ยว, อย่าเกร็ง
อย่างนี้, ผมบอกว่าย่าเกร็ง ฮือ มันทำท่าจะพอดี ว่าใจจำ, พอดีไหม ?
ลือคสาธุสิ พอดีทุกส่วน

จำ ครับ ก็น่าจะพอดีครับ ผมก็ว่าพอดี

ขุนเสนา พอดียังงั้น, ปีนี้อาจจะคาบอยู่แล้ว คุณอย่ามาหาเรื่องผมให้มากนักเลย คุณไปยุ่งอะไร
กับคุณว่อง

โกธสร ยุ่งหรือไม่ยุ่ง ท่านขุนที่ร่วมมือกับเลียบเจ้าจับคุณมรมาทรมานทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ
เท่านี้ก็แย่แล้ว แต่ท่านขุนยังพยายามจะฆ่าคุณมรอีก มันก็จะยิ่งหนักขึ้นไปอีก

ขุนเสนา ใครบอกว่าผมจะฆ่า ?

โกธสร ผมได้ยินกับหู จำก็ได้ยิน

ขุนเสนา ผมไม่เคยพูด

โกธสร เมื่อไหร่โกธสร — ในผมไม่โน่น

ขุนเสนา ผมไม่ได้พูด

โกธสร ผมจำเสียงท่านขุนได้ ท่านขุนคบคิดกับพวกนายพันจะหักหลังเลียบเจ้าผมได้ยินกับหู แล้ว
ท่านขุนยังบอกให้ฆ่าคุณมรอีก ท่านขุนมีจิตใจที่ไม่สามารถจะไว้วางใจได้ เพราะ
จะรู้ เรื่องคุณว่องถูกฆ่าผมจึงยังจำต้องสงสัยท่านขุนอยู่ ผมมีเหตุผลครบที่จะคิดว่าท่าน
ขุนเป็นคนพองที่ผมสงสัยว่าฆ่าคุณว่อง

ขุนเสนา คุณโกธสร คุณมีอันปรมาทม

โกธสร ท่านขุนฟังผมได้ ถ้าคิดว่าผมมีอันปรมาทม ผมพูดในหน้าที่ เกือกข้างนี้เรียบร้อยที่สัน

รอยแห่งนี้ตรงกับรอยที่พิมพ์ที่พื้นดินใต้หน้าต่างคุณว่อง   เกือกช้างนี้ท่านขุนใส่ได้พอดี
—ท่านขุนจะว่าอย่างไร ?

ขุนเสนา   มันจะพอดีหรือไม่พอดี มันก็ไม่ใช่เกือกของผม

ไกรสร   ท่านขุนพูดอย่างนี้ไม่เหตุผลน้อยไปหน่อย   ถึงแม้พอดีเห็นอยู่ชัด ๆ ท่านขุนยังจะเถียงว่าไม่ใช่ของท่านขุน

ขุนเสนา   เอ, คุณไกรสร, คุณพูดอย่างนี้ ราษฎรตายหมดก็รับ   เกือกช้างนี้จะเป็นของใครก็ได้
คนพวกนี้ถ้าให้ลองใส่ดูก็จะพบคนที่ใส่พอดีอีกตั้งหลายคน   แล้วคุณจมาเทมาเอาผมคนเดียวยังไง

ไกรสร   (หัวเราะ) ผมมีเหตุผลมากกว่าเกือกช้างนี้   ที่จะสงสัยท่านขุน   ท่านขุนจะต้องไปแก้คดีที่กรุงเทพฯ   ท่านขุนมีโอกาสต่อสู้ได้เต็มที่   แต่อย่าคิดว่าผมมีหลักฐานเพียงเกือกช้างนี้เท่านั้น
คุณมีหลักฐานอะไรอีก ?

ไกรสร   มีสิครับ   หลักฐานอันนี้   ท่านขุนค้นไม่หาค้น

ขุนเสนา   อะไร?

ไกรสร   ผมยังไม่บอก

ขุนเสนา   ~~ก็ว่ามาสิ~~   คุณจะเก็บนิ่งไว้ทำไม   คุณเก่งก็ควรจะพูดมาสิ

ไกรสร   วางใจเถิดครับผมมีหลักฐานแน่   หลักฐานนี้มันท่านขุนพูดตายยิ่งกว่าเกือกอีก

ขุนเสนา   ก็ว่ามาสิ   “คุณจะเก็บนิ่งไว้ทำไม”

ไกรสร   ไม่เก็บ   แต่ผมจะพูดกับท่านขุนที่กรุงเทพฯ   พร้อมกับพยานสำคัญที่ยืนยันว่าท่านขุน
เป็นเจ้าของวัตถุพยานอันนั้น

ขุนเสนา   ไกรร?

ไกรสร   บอกให้ท่านขุนนอนคิดเล่นก็ได้   — เสียใจ

ขุนเสนา   เสียใจ   ผมไปยุ่งอะไรกับเสียใจ?

ไกรสร   ท่านขุนไปทำแว่นตาที่ห้างเสียใจ   ไม่ใช่หรือครับ?

ขุนเสนา   ใช่   ทำไม?

ไกรสร   นั่นแหละหลักฐานละ   ท่านขุนรับว่าไปทำแว่นตาที่ห้างเสียใจ   เท่านี้ก็พอแล้วรายละเอียด
มันอยู่ที่คิดเก็บเงิน, วันสั่งทำ, ซึ่งเป็นวันรุ่งขึ้นจากวันที่คุณว่องถูกฆ่า

ขุนเสนา   บ้า   แล้วมันเกี่ยวอะไรกันด้วย?

ไกรสร   ไม่บ้า   มันเกี่ยวมากที่สุด   ท่านขุนรีบไปทำแว่นตาใหม่   เพราะท่านขุนทำแว่นตาเก่าแตก
ใช้ใหม่ครับ?

ขุนเสนา   ผมไม่เคยทำแว่นตาแตก

ไกรสร   แล้วท่านขุนไปทำแว่นใหม่ทำไม   เพียงวันเดียวหลังจากที่คุณว่องถูกฆ่า?

ขุนเสนา   ~~ผมไม่~~   เอ๊ะ, นี่คุณจะชักลิดขี้มนไม่ให้ทำแว่นตาใช้อย่างนั้นหรือ?   —

มีกฎหมายฉบับใหม่บ้างที่บังคับไม่ให้ราษฎรทำแว่นตา?

ไกรสร   กฎหมายไม่มีบังคับ   แต่ท่านขุนทำแว่นใหม่เพราะท่านขุนทำแว่นตาในห้องคุณว่องคืนวันที่คุณว่องถูกฆ่า

ขุนเสนา   คุณหาเรื่องผม

โกธรสร   ตำรวจอย่างผมไม่ทำเรื่องกับราษฎร   แต่รักษาสันติสุขให้ราษฎร
ขุนเสนา   ผมไม่เคยไปบนท้องทุ่งหรอกเลย
โกธรสร   ผมไม่ทราบ   แต่ผมเก็บหลักฐานได้   แวนตาที่แตกกับรอยแห้วของสันรองเท้าที่พื้นดินใต้
                                 หน้าต่างทุ่งรวง
ขุนเสนา   มันย้ายลึกเกินไป   แวนตาที่แตก ไม่ใช่ของผม   รองเท้าก็ไม่ใช่ของผม
โกธรสร   ท่านขุนปฏิเส่งง่ายเกินไป   ~~จะเสีย~~   อย่าลืมระลึกว่าเสียใจว่าเป็นอันว่าแวนตาที่แตกอยู่
                                 กับพื้นท้องทุ่งรวง เป็นแวนตาที่มาจากข้างของเสียใจ
ขุนเสนา   แต่ไม่จำเป็นจะต้องเป็นแวนตาของผม
โกธรสร   แล้วท่านขุนไปหาแวนตาใหม่ทำไม   ที่หางเสียใจ
ขุนเสนา   ก็เพราะแวนตาเก่าของผมหาย
โกธรสร   หาย, หายหรือแตก
ขุนเสนา   คุณจะพยายามเอาผมเข้าคารางไหม
โกธรสร   ไม่ได้พยายาม   แต่หลักฐานมีเท่านั้น
ขุนเสนา   (หัวเราะ) หลักฐาน, เอะอะก็หลักฐาน   หลักฐานเสียเรื่อย   หลักฐานแบบนี้ให้
                                 ราษฎรตายหมด
โกธรสร   ราษฎรที่บริสุทธิ์ไม่ตาย   แต่ราษฎรที่เป็นผู้ร้ายบางคนต้องตาย
ขุนเสนา   นี่, คุณโกธรสร, คุณคิดถูกแล้วกัน, ถ้าแวนตาที่แตกอยู่กับพื้นเป็นแวนตาของผม   ผมจะทิ้งมันไว้ให้เป็น
                                 หลักฐานทำไมอย่างนั้น ผมก็ควรจะไปออกนอกหน้าต่าง   แถ่ง่ายที่สุดผมควรจะไปใส่กะเป๋
                                 เอาออกไปกับตัวด้วย   มันก็ไม่ยากจนจะใส่กะเป๋ไปไม่ได้
โกธรสร   อ้อ, แน่, ท่านขุนควรจะทำเช่นนั้น   แต่ทำไมทำก็เพราะกำลังรีบ   ผมก็เห็นใจ
ขุนเสนา   คุณพูดรวนผมมากไป   มากทีเดียวอย่างนั้น   ส่อเจตนาของคุณว่าจะย้ายลึกผม
โกธรสร   ผมเป็นตำรวจของประชาชน   เรื่องย้ายลึกท่านขุนอย่าวิตก   ถ้าท่านขุนเป็นคนบริสุทธิ์   ท่านขุน
                                 ก็ไม่ควรวิตก   เราจะไม่พูดอะไรกันมาก   ท่านขุนไปให้การที่กรุงเทพฯ   ดิฉัน   นี่จำ,
                                 คุณพวกนี้ลงเรือแล้วแบ่งกำลังคุณไปกรุงเทพฯ   อ้าวจะกลับกับคุณหลวงเทพ
จำ   ให้ไปเดี๋ยวนี้หรือครับ
โกธรสร   เดี่ยวนี้.

(ทนตรี)

(เสียงฟ้าคะนอง — เสียงคลื่นซัด)

ฉมึน   นี่เราจะออกเรือหรือคะ
โกธรสร   ผมคิดว่าทะเลคงจะไม่มีคลื่นมากนัก   เราควรจะไปกลับ   นี่เรือของเสียใจผมก็ให้จำคุณแล้ว
                                 กลับไปหาดายหัวโมงแล้ว   คุณมีอะไรหรือครับ
ฉมึน   เปล่าคะ   ดิฉันห่วงพี่นรา
โกธรสร   อากาเป็นอย่างไรหรือครับ
ฉมึน   ค่ะ   แต่พี่นรา — เอ้อ —
                                 ทำไมไม่รีบ ?

โครงกระดูก

ละครวิทยุบทประพันธ์ของ สด ภูมโนโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท ท ท โดยคณะภรรยาสี
วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๐๐ เวลา ๘.๑๕ น.

~~~~~

(ทหาร.....)

(เสียงปล้ำกัน สวมรองเท้าให้ ชุนเสนา)

โกธรสร ขี้ขลาดโว้ย—ขี้ขลาดโว้ย—ลองใส่ดูให้ได้ — ท่านชุนจะกินทำไม— ท่านชุนกลัวว่าเลือก
ข้างที่จะเป็นของท่านชุนยังงั้นหรือ ?

ชุนเสนา ผมไม่รู้เรื่องด้วยนะคุณโกธรสร คุณทำอย่างนี้ไม่ดีแน่

โกธรสร ดีหรือไม่ดี ผมก็ต้องจับท่านชุนใส่/เลือกข้างนี้ให้ได้ ท่านชุนอย่าคิดดีกว่า บ้าน
บ้าน ยังงั้นก็รีบคอยยังชั่วหน่อย ผมใส่เสื้อดี ๆ ก็สิ้นเรื่อง ใจ จำ พอดีไหม
คิดเปรียบเทียบกับ

โกธรสร พอดีหรือเปล่าเล่า ?

จำ ที่แกล้งเล่นเกร็งขึ้นอย่างนี้ มันก็ต้องคิดเปรียบเทียบกับ แต่ผมว่ามันทำท่าจะพอดีกับ

โกธรสร ไหน ขออ้าวดูสิว่า — (ทอกระยะ) — ท่านชุนปล่อยเท้าสบาย ๆ ซึ่กับ, อย่างเกร็ง
อย่างนี้, ผมบอกว่าย่ำเกร็ง คือ มันทำท่าจะพอดี ว่าใจจำ, พอดีไหม ?
สื่อกล้าดูสิ พอดีทุกส่วน

จำ ครับ ที่น่าจะพอดีกับ ผมก็ว่าพอดี

ชุนเสนา พอดียังงั้น, เป็นไรจะหาบอยู่แล้ว คุณอย่ามาหาเรื่องผมให้มากนักเลย คุณไปยุ่งอะไร
กับคุณว่อง

โกธรสร บุ่งหรือไม่bung ท่านชุนก็ร่วมมือกับเสียแล้วจับคุณนรามาทรมานทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ
เท่านี้ก็แย่แล้ว แต่ท่านชุนยังพยายามจะฆ่าคุณนราอีก มันก็จะยิ่งหนักขึ้นไปอีก

ชุนเสนา ใครบอกว่าผมจะฆ่า ?

โกธรสร ผมได้ยินกับหู จำก็ได้ยิน

ชุนเสนา ผมไม่เคยพูด

โกธรสร เมื่อไหร่โกธรพูด — ในผมไม่แน่นอน

ชุนเสนา ผมไม่ได้พูด

โกธรสร ผมจำเสียงท่านชุนได้ ท่านชุนคบคิดกับพวกนายพันจะหักหลังเสียแล้วผมได้ยินกับหู แล้ว
ท่านชุนยังบอกให้ฆ่าคุณนราอีก ท่านชุนมีจิตใจที่ผมไม่สามารที่จะไว้วางใจได้ เพราะ
จะรู้เนี่ย เรื่องคุณว่องถูกฆ่าผมจึงยังจำต้องสงสัยท่านชุนอยู่ ผมมีเหตุผลจนกระทั่งที่จะคิดว่าท่าน
ชุนเป็นคนหนึ่งที่ผมสงสัยว่าฆ่าคุณว่อง

ชุนเสนา คุณโกธรสร คุณมีอะไรสมมุติ

โกธรสร ท่านชุนต้องผมได้ ถ้าคิดว่าผมมีอะไรสมมุติ ผมพูดในหน้าที่ เลือกข้างนี้หรือจบแหว่งที่ต้น

รอยแหว่งนี้ตรงกับรอยที่ผมพบที่กินดินใต้หน้าค่างคุดหว่ง เลือกร้างนี้ท่านขุนใส่ใต้พอดิ
—ท่านขุนจะว่าอย่างไร ?

ขุนเสนา มันจะพอดิหรือไม่พอดิ มันก็ไม่ใช่เลือกของผม

โกธรสร ท่านขุนพูดอย่างนี้ไม่มีเหตุผลน้อยไปหน่อย ก็มันพอดิเห็นอยู่ชัด ๆ ท่านขุนยังจะเถียงว่าไม่ใช่ของท่านขุน

ขุนเสนา เอ. คุณโกธรสร. คุณพูดอย่างนี้ ราษฎรตามชนบทก็รับ เลือกร้างนี้จะเป็นของใครก็ได้ คนพวกนี้ถ้าให้ลองใส่ดูก็จะพบคนที่ใส่พอดิอีกหลายคน แล้วคุณครุณาเขมาเอาผมคนเดียวยังงี้ (หัวเราะ) ผมมีเหตุผลมากกว่าเลือกร้างนี้ ที่จะส่งสืบท่านขุน ท่านขุนจะต้องไม่แก้

โกธรสร กติที่กรุงเทพระ ท่านขุนมีโอกาสอยู่ได้เต็มที่ แต่อย่าคิดว่าผมมีหลักฐานเพียงเลือกร้างนี้เท่านั้น คุณมีหลักฐานอะไรอีก ?

ขุนเสนา มีสิครับ หลักฐานอันนี้ ท่านขุนเห็นไม่ถูกต้อง

โกธรสร อะไร?

ขุนเสนา ผมยังไม่บอก

โกธรสร ~~ก็ว่ามาสิ~~ คุณจะไม่บอกทำไมล่ะ คุณเก่งก็ควรจะพูดมาสิ

ขุนเสนา วางใจเถิดครับผมมีหลักฐานแน่ หลักฐานนี้มันดีกว่าท่านขุนพูดมายิ่งกว่าเลือกอีก

โกธรสร ก็ว่ามาสิ “คุณจะไม่บอกทำไม”

ขุนเสนา ไม่เก็บ แต่ผมจะพูดกับท่านขุนที่กรุงเทพระ ๑ พร้อมด้วยพยานสำคัญที่ยืนยันว่าท่านขุนเป็นเจ้าของวัตถุพยานอันนั้น

โกธรสร ไกรร

ขุนเสนา บอกให้ท่านขุนนอนคิดเล่นก็ได้ — เสียใจ

โกธรสร เสียใจ ผมไปยุ่งอะไรกับเสียใจ?

ขุนเสนา ท่านขุนไปทำแว่นตาที่ห้างเสียใจ ไม่ใช่หรือครับ?

โกธรสร ใช่ ทำไม?

ขุนเสนา นั่นแหละหลักฐานละ ท่านขุนรับว่าไปทำแว่นตาที่ห้างเสียใจ ทำให้พี่ขอแล้วรายละเอียดยืนยันที่บิดเก็บเงิน , วันดังกล่าว, ซึ่งเป็นวันรุ่งขึ้นจากวันที่คุณหว่งถูกฆ่า

โกธรสร บ้า แล้วมันเกี่ยวอะไรกันด้วย?

ขุนเสนา ไม่บ้า มันเกี่ยวมากทีเดียว ท่านขุนรับไปทำแว่นตาใหม่ เพราะท่านขุนทำแว่นตาเก่าแตก ใช่ไหมครับ?

โกธรสร ผมไม่เคยทำแว่นตาแตก

ขุนเสนา แล้วท่านขุนไปทำแว่นใหม่ทำไม เพียงวันเดียวหลังจากที่ถูกหว่งถูกฆ่า

โกธรสร ~~ผมไม่~~ เอ๊ะ, นี่คุณจงชักลิดขี้ตมไม่ให้ทำแว่นตาใช้อย่างไหนหรือ? —

ขุนเสนา มีกฎหมายฉบับไหนบ้างที่จะบังคับไม่ให้ราษฎรทำแว่นตา?

โกธรสร กฎหมายไม่มีบังคับ แต่ท่านขุนทำแว่นใหม่เพราะท่านขุนทำแว่นตาในท้องคุณหว่งคืนวันที่คุณหว่งถูกฆ่า

ขุนเสนา คุณหาเรื่องผม

โกธรสร คำรวจอย่างผมไม่หาเรื่องกับราษฎร แต่รักษาดีเสียให้ราษฎร
ขุนเสนา ผมไม่เคยไปบงกชของคู่วางเลย
โกธรสร ผมไม่ทราบ แต่ผมเก็บหลักฐานได้ แวนดาที่แตกกับรอยแหว่งของต้นรองเท้าที่พื้นดินใต้
 หน้าคางคู่วาง
ขุนเสนา นี่ป้ายสิก็มากไป แวนดาที่แตก ไม่ไรของผม รองเท้าก็ไม่ไรของผม
โกธรสร ท่านขุนปฏิเส่งง่ายเกินไป ~~อะไร~~ อย่าลืมระลึกว่าเสียใจว่าเป็นแวนดาที่แตกอยู่
 กับพื้นห้องคู่วาง เป็นแวนดาที่มาจากข้างของเสียใจ
ขุนเสนา แต่ไม่จำเป็นจะต้องเป็นแวนดาของผม
โกธรสร แล้วท่านขุนไปทำแวนดาใหม่ทำไม ที่ข้างเสียใจ
ขุนเสนา ก็เพราะแวนดาเก่าของผมหาย
โกธรสร หาย, หายหรือแตก
ขุนเสนา คู่อจะพยายามเอาผมเข้าคารางใจไม่
โกธรสร ไม่ได้พยายาม แต่หลักฐานมันชัดเจน
ขุนเสนา (หัวเราะ) หลักฐาน, อะอะไรหลักฐาน หลักฐานเสียเรื่อย หลักฐานแบบที่มี
 ราษฎรทลายแตก
โกธรสร ราษฎรที่บริสุทธิ์ไม่หาย แต่ราษฎรที่เป็นผู้ร้ายพวกคนคองดาบ
ขุนเสนา นี่, คู่อโกธรสร, คู่อก็รู้ก็แล้วกัน, ถ้าแวนดาที่แตกอยู่กับพื้นเป็นแวนดาของผม ผมจะสั่งมันไว้ให้เป็น
 หลักฐานว่าไม่อย่างนั้นผมก็ควรจะบอกมันไปออกนอกหน้าต่าง แต่ง่ายที่สุดผมควรจะใส่กะเป๋
 เอาออกไปทิ้งตัวด้วย มันก็ไม่ยากจนจะใส่กะเป๋ไปไม่ได้
โกธรสร อ้อ, แน่, ท่านขุนควรจะทำเช่นนั้น แต่ทำไมทำก็เพราะกำลังรีบ ผมก็เห็นใจ
ขุนเสนา คู่อพูดรวนผมมากไป มากที่เดียวอย่างนั้นต่อเจตนาของคู่อว่าจะป้ายสิผม
โกธรสร ผมเป็นตำรวจของประชาชน เรื่องป้ายสิท่านขุนอย่าวิตก ถ้าท่านขุนเป็นทนายวิภูติ ท่านขุน
 ก็ไม่ควรร้อนใจ เราจะไปพูดอะไรก็ตาม ท่านขุนไปให้การที่กรุงเทพฯ ดีกว่า นี่จ้ะ,
 คุณทนายเฒ่าเฒ่าแล้วแบ่งกำลังคุณไปกรุงเทพฯ อ้าวจะกลับกับคู่อหลวงเทพ
จ่า ให้ไปเดี๋ยวนี้หรือครับ
โกธรสร เดี๋ยวนี้.

(คนตรี)

(เสียงฟ้าคะนอง — เสียงคลื่นเจ๊ก)

ฉมึน นี่เราจะออกเรือหรือคะ
โกธรสร ผมคิดว่าทะเลคงจะไม่คลื่นมากนัก เราควรจะรีบกลับ นี่เรือของเสียใจผมก็ให้จำคุณแทน
 กลับไปหลายชั่วโมงแล้ว คู่อเฝ้าไรหรือครับ
ฉมึน เข่าคะ คิณหว่างที่เรา
โกธรสร อาการเป็นอย่างไรหรือครับ
ฉมึน คิณคะ แหมที่นรา — เอ้อ —
โกธรสร ทำไมครับ

ณัฏฐ์ ที่นรา เขาอยากสำรวจโลกกะยิง
โกธธร สำรวจโลกกะยิงหรือกรับ? ยิงทรงทองโชไม่ช ?
ณัฏฐ์ ค่ะ
โกธธร เอ, เพราะว่าผมต้องรีบกลับ หน้าของผม ไม่ได้มาสำรวจของ
ณัฏฐ์ ก็มันก็อยากกลับกะ แต่ที่นราเขาอยากอยู่
โกธธร ผมทักใจ คุณหลวงว่าใจกรับ?
หลวงเทพ ก็แล้วแต่คุณสิ คุณเป็นผมทักนี้
โกธธร ผมไม่ชอบอยู่ แล้วก็จะอยู่ไม่ได้
หลวงเทพ ผมเข้าใจ มันไม่ใช่ราชการหน้าที่ของคุณเสร็จแล้ว ถ้าเขาอยากสำรวจก็ให้เขา
 มาใหม่ทีหลัง

ณัฏฐ์ ก็คือพูดไม่ถูก ที่นราเขาบ่งทรงทองมากกว่าอะไร
หลวงเทพ ที่ของมันเป็นอะไรอะไรได้ทุกอย่าง, จะไม่ทรงยิงใจ
ณัฏฐ์ โลกเราทุกวันนี้ บ่งกันแต่เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ก็มันเศร้าใจพูดไม่ถูก คนเราก็คิดกันแต่
 เรื่องเงินจนกระทั่งเลือกเราจะมีเงินไปชกแล้ว ถ้าเราเอาเงินกับทองมาเป็นนาย
 เราที่จะต้องเป็นนายของเงินมันไม่มีความสุข มนุษย์ทั่วโลก ยังมีชีวิตอยู่ในโชครวนก็
 เพราะเงินกับทองนี่แหละ

โกธธร ความคิดของคุณ คุณเราเข้าใจบ้างไหมกรับ?
ณัฏฐ์ เรายังไม่มีทางจะเข้าใจกันได้: เรายังอยู่กับคนละโลก
หลวงเทพ อาจ่วงเหลือเกิน ทำยังไงถึงจะมาอยู่โลกเดียวกันได้ละ
ณัฏฐ์ มันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ละ ก็มันอาจจะคิดมาไม่คนเดียวกันได้ ก็มันไม่ได้คิดตามสามัญ
 สำนึกที่มีกำเนิดมาจากตัวของเขาคือ ชักตะ เพราะเหตุนี้แหละ เราถึงยังต้องแย่งกัน
 กินแย่งกันอยู่ไม่มีความสุข สงครามโลกจะต้องเกิดขึ้นอีกก็เพราะ ชักตะ ตัวนี้
โกธธร ความคิดของคุณแปลกครับ เรายกดับกรุงเทพฯก็ดีกว่า ถ้าคุณเราอยากจะทำหาทองขึ้นมา
 วันอื่นเถอะครับ

คนเราควรที่จะได้มองโลกด้วยตัวของตัวเอง